

denne Betingelse, vil møde nogen Understøttelse fra den høitærede Conseilspræsident. Der er jo derfor meget liden Udsigt til, at det vil blive vedtaget i det andet Thing, og dermed vil, efter min Opfattelse, det sidste Forsøg paa at faae den spanske Handelstraktat vedtagen vistnok komme til at vise sig at være frugtesløst. Om det skulde være saa fortvivlet, vil Fremtiden vise.

Rimestad: Det var ganske vist meget lidet forstandigt af den Mand, der havde faaet tilstaaet Opdragelseshjælp for sine Børn, at han vilde gjøre Naastand paa at de paagældende Summer skulde udbetales ham, efter at Opdragelsen var ophørt, thi det er vistnok temmelig sikkert, at en Opdragelseshjælp er en Hjælp til Opdragelse, men en Krigsskat er ikke en Skat til Krigen eller for Krigen's Skyld, hvilket allerede fremgaar deraf, at den endelige Vedtagelse skete, efter at Krigen var hørt op. En Krigsskat er en Lov, der er foranlediget ved Krigen, hvis Anledning er Krigsforholdene, de Byrder, Krigen har paalagt, og de Ulykker den har medført; en Krigsskatlov betegner ikke Døden med, men betegner Anledningen til Skatten. Jeg tror, at det ærede Medlem fremtidig vil kunne foranledige sine Venner i Thinget til at gaa ind paa det, at en Krigsskatlov er en Skat til Krigen. Naar det ærede Medlem udtalte, at jeg ikke kunde vide, hvad han havde tænkt i 1864, da er det ganske vist, jeg har ikke anden Vej at komme til Kundskab derom, foruden hvad det ærede Medlem derom meddelte, for saavidt hans Huskommelse er fuldkommen rigtig, end hvad man ellers kan tænke sig til af, hvad han har sagt. Jeg kan ganske vist ikke vide, hvad han tænkte, men jeg kan vide, hvad han ikke sagde, og han sagde ikke Noget om, at Skatten skulde ophøre inden nogen Tid og indførte ikke Noget i Lovforslaget om, at den skulde ophøre inden nogen Tid, tvertimod strøg han det „indtil videre“, som stod i den foreløbige Lov. Jeg roste netop det ærede Medlem, fordi han var saa forstandig, at han ikke havde gjort noget Saadant som det at fastsætte denne Lov's Betingelser til kun at strække sig over en vis Aarrække, det var netop overmaade forstandigt af det ærede Medlem, at han gav Loven en saadan Affattelse, at denne Statteforhøielse kunde være, indtil man efter et Hensyn til, hvad Statens hele finansielle Stilling krævede, og et Hensyn til, hvorledes man rettest skulde ordne sine Toldforhold, kom til den Anskuelse, at det var rigtigt at hæve den, modificere den eller beholde den. Det er netop Noget, hvorfor jeg mener, at det ærede Medlem fortjener

al mulig Ros, at han var saa forstandig, og jeg kan ikke tro Andet, end at det ærede Medlem, naar han huffer sig rigtig om, ogsaa maa kunne huffe, at han virkelig havde en saadan forstandig Tanke dermed. Naar det ærede Medlem iøvrigt bemærkede med Hensyn til, hvad jeg tidligere havde sagt om den Betydning, som Vedtagelsen af det at hæve Krigsskattolden vilde faae paa den spanske Handelstraktat, nemlig, at der desværre i saa Fald vilde være overveiende Sandsynlighed for, at Cortes vilde forkaste den, fordi de dog vilde kunde opnaa noget Bedre uden Traktaten, paa visse Punkter i alt Fald end de ellers fik, fordi de gratis vilde faae noget Bedre, end de ellers fik, naar det ærede Medlem dertil bemærkede, at han tænkte nok, Ministeren var saa løgtig, at han sagde til Spanien, at det var nok Noget, som vi havde vedtaget, men vi brugte det ikke, at vi igjen den 1ste Oktober hævede det, vi nu vedtog, saa fornuftige vare vi, saa tror jeg, at Spanien ogsaa er siffig. Det vilde sige: Er Du ogsaa ganske vis paa, at det vil indtræffe, skulde vi ikke prøve at se det an, jeg tror, at jeg vil prøve Lykken i saa Henseende og prøve, om, Du bliver enia med begge Rigsdagens Afdelinger den 1ste Oktober om igjen at vedtage at indføre den Lov, som Du nu for nylig vedtog at hæve? Det antager jeg, at Spanien vil sige, og saa er jeg bange for, at al Ministerens Kløgt vil strande derpaa.

Mourad: Naar det ærede Medlem vedblivende udtaler, hvad jeg tænkte i 1864, saa er det efter min Opfattelse for nærgaaende. Jeg erkjender, at det var en Feil, at det ikke udtrykkelig blev udtalt i Krigsskatloven, at den skulde være midlertidig. Det har jeg udtalt. Det ærede Medlems Ros viser jeg tilbage. Jeg erklærer ham for aldeles uberegtiget til at drage andre Slutninger om, hvad jeg mente, end dem, jeg selv har udtalt.

Rimestad: Jeg har kun villet udtale en Ros over det ærede Medlems Fremsynethed, og det gjør mig ondt, at han endog føler sig ilde berørt derved.

Ordføreren (Tauber): Jeg vil anbefale det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Rimestad) en Definition for Krigsskatten. Skulde man ikke for Fremtiden definere den saaledes, at det er en Skat, om hvilken der er Krig mellem Folkethinget og Ministeriet Estrup? Det er vistnok den eneste Maade, hvorpaa Ordet kan passe paa de virkelige Forhold.